

Een festival met kinderziektes

Het eerste kunstenFESTIVALdesArts was geen onverdeeld succes.

*Het festival moet niet zozeer een nieuwe richting uit
maar zou strenger moeten kiezen.*

Johan Thielemans formuleert een aantal bedenkingen.

De eerste aflevering van het kunstenFESTIVALdesArts (KFA) in Brussel laat zeer gemengde indrukken na. Dat is erg bevreemdend omdat initiatiefneemster Frie Leysen op een lange ervaring kan bogen, zodat je niet verwacht dat op een reeks essentiële punten zulke foute beleidsbeslissingen zijn genomen. Vooraleer dit noodzakelijke initiatief wordt verdergezet is het dus nodig om zich te buigen over de principiële uitgangspunten. Als het allemaal slechts

kinderziektes zijn, dan is er nog niets ernstigs aan de hand, maar een grondige bijsturing dringt zich op.

Woestijn

Het KFA werd begeleid door een reclamecampagne die, merkwaardig genoeg, nogal bescheiden van omvang was. De hoofdthema's ervan poogden aan het initiatief een heroïsch karakter te geven. Brussel, zo luidde het, was een soort woestijngebied, waar nauwelijks iets be-

weegt. Er is geen aansluiting met het internationale culturele leven, geen samenwerking tussen de twee cultuurgemeenschappen. Dat verklaarde waarom het festival meteen zo een overladen programma moest of kon aanbieden: er was veel theater, iets minder dans, wat fotografie, film, en een vleugje plastische kunsten. Gelukkig had iemand de organisatoren aan het verstand kunnen brengen dat er in Brussel de laatste tijd toch aardig wat muzikale activiteit was, dank zij mensen als Paul Dujardin of Bernard Foccroulle, of ze waren ook nog naar opera en hedendaagse muziek op zoek gegaan. Het KFA wilde van Brussel een bezette stad maken.

Retoriek

Natuurlijk keek de buitenstaander met een veel koelere blik naar heel deze bedrijvigheid. Het viel hem op dat de retoriek van het festival sterk deed denken aan de media-strategie van Gerard Mortier, die een meester was in het opwekken van het gevoel "dat er nu eindelijk iets gebeurt omdat ik kom". Dat er niets in Brussel gebeurt, zal mensen als Jo Dekmine van het Théâtre 140, of Hugo De Greef van het Kaaitheater wel

Volksvernietiging of mijn lever is zinloos, De Trust / Raymond Mallentier

